

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมมาตามวิธีการที่วางไว้

ในบทที่ 3

เนื่องจากการวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรฉบับใหม่ใน  
เขตการศึกษา 7 ดังนั้นผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน แสดงรายละเอียดไว้ใน  
ตารางที่ 1 - 3

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน แสดงรายละเอียดไว้ใน  
ตารางที่ 4

ตอนที่ 3 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชา ซึ่งจะมีรายละเอียด  
เกี่ยวกับ

ก. วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวดแนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้  
แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 5

ข. การใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนของอาจารย์ทุก  
หมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 6

ค. วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวดแนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้  
แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 7

ง. วิธีออกข้อสอบของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียด  
ไว้ในตารางที่ 8

จ. วิธีให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดง  
รายละเอียดไว้ในตารางที่ 9

ฉ. ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ แสดงรายละเอียด  
ไว้ในตารางที่ 10 - 18

ตอนที่ 4 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชา ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับ

- ก. วิธีสอนที่อาจารย์ใช้ในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 19
- ข. การใช้เอกสารหลักสูตรของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 20
- ค. การใช้สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 21 - 28
- ง. วิธีวัดผลที่อาจารย์ทุกหมวดวิชาใช้ในการประเมินผล แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 29
- จ. วิธีออกข้อสอบของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 30
- ฉ. ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 31 - 38

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบวิธีสอน และวิธีวัดผล ระหว่างวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแต่ละหมวดแนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้ กับวิธีที่อาจารย์แต่ละหมวดใช้ แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 39 - 40

ตอนที่ 6 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายในโรงเรียน ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับ

- ก. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 41
- ข. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 42
- ค. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 43

ง. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด แสดงรายละเอียด  
ไว้ในตารางที่ 44

ตอนที่ 7 สรุปปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่

ตารางที่ 1 วุฒิทางวิชาชีพของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า หมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ทุกฝ่าย		รวมทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	14	25	28	26.92	51	25.12	8	14.29	101	24.10
ปริญญาตรี	37	66.07	73	70.19	148	72.91	44	78.57	302	72.08
ปริญญาโท	5	8.93	3	2.89	4	1.97	4	7.14	16	3.82
รวม	56	100.00	104	100.00	203	100.00	56	100.00	419	100.00

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าบุคลากรในโรงเรียนเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 75.90 มีวุฒิในระดับตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป และมีบุคลากรเพียงส่วนน้อยคือ ร้อยละ 3.82 ที่มีวุฒิในระดับปริญญาโท

และเป็นที่น่าสนใจกว่ามีผู้บริหารโรงเรียนเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 25 หัวหน้าหมวดวิชา ร้อยละ 26.92 อาจารย์ผู้สอน ร้อยละ 25.12 และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ร้อยละ 14.29 ที่มีวุฒิในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 2 ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน

ระยะเวลาที่ดำรง ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า หมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ทุกฝ่าย		รวมทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	2	3.57	11	10.57	64	31.53	24	42.86	101	24.10
1-3 ปี	4	7.14	12	11.54	50	24.63	11	19.64	77	18.38
3-5 ปี	10	17.86	30	28.85	43	21.18	11	19.64	94	22.43
5 ปีขึ้นไป	40	71.43	51	49.04	46	22.66	10	17.86	147	35.09
รวม	56	100.00	104	100.00	203	100.00	56	100.00	419	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอน ร้อยละ 31.53 และเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ร้อยละ 42.86 ดำรงตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลาเพียงไม่ถึง 1 ปี แต่ผู้บริหารโรงเรียนร้อยละ 71.43 และหัวหน้าหมวดวิชา ร้อยละ 49.04 เคยดำรงตำแหน่งปัจจุบันมาเป็นเวลาดังกล่าวตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป เป็นที่น่าสังเกตว่ามีอาจารย์ผู้สอนเพียงส่วนน้อยคือร้อยละ 21.18 เท่านั้นที่เคยสอนตั้งแต่ 3-5 ปี และร้อยละ 22.66 เท่านั้นที่เคยสอนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

นอกจากนั้นจำนวนหัวหน้าหมวดวิชาที่เคยดำรงตำแหน่งปัจจุบันตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป กับจำนวนหัวหน้าหมวดวิชาที่เคยดำรงตำแหน่งปัจจุบันต่ำกว่า 5 ปี มีจำนวนใกล้เคียงกันมาก

โดยส่วนรวมบุคลากรในโรงเรียน ร้อยละ 35.09 เคยดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป อันับรองลงมาตามลำดับคือบุคลากรร้อยละ 24.10 ดำรงตำแหน่งต่ำกว่า 1 ปี ร้อยละ 22.43 ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 3-5 ปี และร้อยละ 18.38 เคยดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 1-3 ปี

ตารางที่ 3 การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ของบุคลากรทุกฝ่าย  
ในโรงเรียน

การเข้าร่วมประชุม สัมมนาหรืออบรม เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า หมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ทุกฝ่าย		รวมทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	42	75.00	83	79.80	58	28.57	43	76.79	226	53.94
ไม่เคย	14	25.00	21	20.20	145	71.43	13	23.21	193	46.06
รวม	56	100.00	104	100.00	203	100.00	56	100.00	419	100.00

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่า มีบุคลากรในโรงเรียนร้อยละ 53.94 ที่เคยเข้ารับการอบรม และมีบุคลากรร้อยละ 46.06 ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรม นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวนมากถึงร้อยละ 71.43 ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เลย แต่ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรม

เป็นที่น่าสังเกตว่า มีผู้บริหารโรงเรียนเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 25 หัวหน้าหมวดวิชาเป็นจำนวนร้อยละ 20.20 อาจารย์ผู้สอนเป็นจำนวนร้อยละ 71.43 และเจ้าหน้าที่เป็นจำนวนร้อยละ 23.21 ที่ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เลย



ตารางที่ 4 ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ไม่ ได้ ปฏิบัติ
1. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.29	0.62	-
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนดขึ้น	2.18	0.54	-
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	2.34	0.86	-
4. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตกับปัญหาการเรียนการปกครอง	2.21	0.70	-
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร	2.73	0.72	-
6. การจัดการการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	2.40	0.67	-
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน	2.54	0.50	15
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น	2.38	0.54	12
9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.20	0.61	-
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่างๆ	2.34	1.11	-
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่	2.21	0.72	-

จากตารางที่ 4 จะเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนประสบปัญหาที่อยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก 2 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่การขาดแคลนหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร (ข้อ 5) ปัญหาระดับรองลงมาได้แก่การไม่สามารถจัดหลักสูตรหมวดวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน (ข้อ 7)

มีผู้บริหารโรงเรียนจำนวนมากถึง 1 ใน 4 ที่เห็นว่าโรงเรียนยังมิได้จัดหลักสูตรหมวดวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และมีผู้บริหารโรงเรียนประมาณ 1 ใน 5 ที่เห็นว่าโรงเรียนยังมิได้จัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

ตารางที่ 5. วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาทั้งหมด แนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้

หมวดวิชา	วิธีสอน	วิธีการสอน												
		การบรรยาย	การแบ่งกลุ่มคนควา	การปฏิบัติการในห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การฝึกปฏิบัติ	การศึกษานอกสถานที่	การสาธิต	การอภิปราย	การแสดงบทบาทสมมติ	การแก้ปัญหา	การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	การให้ของจำ	การสอนแบบโครงการ
1. ภาษาไทย		12	11	-	8	5	4	1	11	4	5	-	7	-
2. สังคมศึกษา		12	10	-	9	6	11	2	13	3	9	1	5	3
3. พละนามัย		5	8	1	9	11	4	7	6	1	4	-	2	1
4. วิทยาศาสตร์		15	8	13	3	5	6	15	8	-	5	4	5	1
5. คณิตศาสตร์		11	4	-	9	4	-	3	2	3	11	1	8	1
6. ภาษาอังกฤษ		10	5	2	11	5	1	3	3	5	6	1	9	3
7. ศิลปศึกษา		4	3	2	6	8	3	5	1	-	2	-	1	2
8. ศิลปปฏิบัติ		8	3	1	4	7	3	4	2	-	4	-	1	2
รวม		77	52	18	59	51	32	40	46	16	46	7	38	13

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าหัวหน้าหมวดวิชาส่วนใหญ่แนะนำให้อาจารย์ในหมวดสอนโดย การบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการฝึกทักษะ และวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแต่ละหมวดแนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้มีแตกต่างกันดังนี้คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทยวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดใช้มากที่สุดอันดับแรกได้แก่การสอนแบบบรรยาย อันดับรองลงไป ได้แก่ การสอนแบบแบ่งกลุ่มคนควา และการสอนแบบ อภิปราย

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยไม่ได้นำให้ครูในหมวดสอนแบบ สืบสวนสอบสวน และการสอนแบบโครงการเลย

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดวิชาสอนแบบอภิปราย มากที่สุด อันค้ำรองลงไปได้แก่การสอนแบบบรรยาย การศึกษานอกสถานที่และการแบ่งกลุ่มคนคว่ำ มีหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบ สืบสวนสอบสวน

3. หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบฝึกปฏิบัติมากที่สุด อันค้ำรองลงไปได้แก่การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ การสาธิตและการอภิปราย เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยไม่ได้นำให้ครูในหมวดสอนแบบ สืบสวนสอบสวนเลย

4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ทุกคนแนะนำ ให้ครูในหมวดสอนโดยวิธีบรรยายและการสาธิตมากที่สุด โดยมากกว่าการแนะนำให้สอนแบบให้ ปฏิบัติการในห้องทดลอง

มีหัวหน้าหมวดวิชาเพียง 4 คน เท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบสืบสวนสอบสวน

มีหัวหน้าหมวดวิชาเพียง 3 คน เท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวดสอนโดยใช้การฝึกทักษะ

และมีหัวหน้าหมวดวิชาเพียง 1 คน เท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบโครงการ

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดวิชา มากที่สุดได้แก่ การสอนแบบแก้ปัญหาและแบบบรรยาย อันค้ำรองลงไปได้แก่การสอนแบบฝึกทักษะและการให้ทองจำ

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดวิชา มากที่สุด ได้แก่การสอนแบบฝึกทักษะ อันค้ำรองลงไปได้แก่การสอนแบบบรรยาย การให้ทองจำ การแบ่ง กลุ่มคนคว่ำ การฝึกปฏิบัติ และการแสดงบทบาทสมมติ

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีหัวหน้าหมวดวิชาเพียง 2 คน เท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวดสอน แบบการปฏิบัติการในห้องทดลอง มีหัวหน้าหมวดวิชาเพียง 1 คน เท่านั้นที่แนะนำให้ครูในหมวด สอนแบบสืบสวนสอบสวน และสอนแบบโครงการ

7. หมวดวิชาศิลปะศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาศิลปะศึกษานิยมที่จะให้ครูในหมวดวิชาวิธีสอนแบบ ฝึกปฏิบัติมากที่สุด อันค้ำรองลงไปได้แก่การสอนแบบฝึกทักษะ การสอนแบบสาธิต และการสอน



แบบบรรยาย

เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้แนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบสืบสวนสอบสวน

เลย

8. หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ หัวหน้าหมวดวิชานิยมให้ครูในหมวดใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด  
อันดับรองลงไปได้แก่การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ การสาธิต และการแก้ปัญหา

เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติไม่ได้แนะนำให้ครูในหมวดสอนแบบ  
สืบสวนสอบสวนเลย



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวด เกี่ยวกับการใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนของอาจารย์ในหมวด

หัวหน้าหมวดวิชา	ห้องเรียน ห้องพิเศษ สถานที่เรียน	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	โรงฝึกงาน	โรงพลศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางพันธุกรรม	เรือนเพาะชำ	แปลงสาธิต	ห้องศิลปศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางคหกรรม	ห้องเรียน
1. ภาษาไทย	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	13
2. สังคมศึกษา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	15
3. พละนามัย	1	-	2	9	-	-	-	-	-	1	-
4. วิทยาศาสตร์	15	-	3	-	-	-	3	1	1	-	2
5. คณิตศาสตร์	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	15
6. ภาษาอังกฤษ	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	13
7. ศิลปศึกษา	-	-	3	-	-	-	2	-	5	2	7
8. ศิลปปฏิบัติ	-	-	5	-	-	-	4	1	3	3	7

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่ แม้กระทั่งครูในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ ต่างก็ใช้ห้องเรียนเป็นสถานที่สอนมากที่สุด มีเพียงหมวดวิชาวิทยาศาสตร์และพละนามัยเท่านั้นที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ และโรงพลศึกษาเป็นสถานที่สอนมากที่สุด

เป็นที่น่าสังเกตว่าในการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ครูแทบจะไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาเลย มีครูภาษาไทยเพียง 1 คน และครูภาษาอังกฤษเพียง 1 คน เท่านั้นที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา

สิ่งที่แปลกในการใช้อาคารสถานที่ของครูมีหลายประการ

ประการแรกก็คือ ในหมวดวิชาสังคมศึกษาและหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ทุกรุ่นคนใช้แต่เพียงห้องเรียนเท่านั้น

ประการที่สอง มีครูพลานามัย 1 คน ที่สอนในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ และอีก 1 คน สอนในห้องปฏิบัติการทางคหกรรม

ประการที่สาม ครูในหมวดวิชาศิลปะปฏิบัติไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ห้องปฏิบัติการทางภาษา และห้องปฏิบัติการทางพานิชกรรมเลย

ตารางที่ 7 วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชา แนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้

หัวหน้าหมวดวิชา	วิธีวัดผล						
	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การทราวงาน	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
1. ภาษาไทย	4	9	5	9	3	4	12
2. สังคมศึกษา	13	6	5	14	3	4	15
3. พลานามัย	7	1	11	9	3	4	12
4. วิทยาศาสตร์	10	4	10	14	4	5	15
5. คณิตศาสตร์	12	10	4	15	6	6	13
6. ภาษาอังกฤษ	11	13	3	13	5	5	14
7. ศิลปศึกษา	3	-	9	9	8	9	6
8. ศิลปปฏิบัติ	5	3	6	7	5	6	7
รวม	65	46	53	90	37	43	94

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดวิชาสอนมากที่สุด คือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย หัวหน้าหมวดวิชาส่วนใหญ่แนะนำให้ใช้วิธีวัดผลโดยการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด อันที่จริงลงมาตามลำดับได้แก่การตรวจผลงาน การสังเกต การสอบภาคปฏิบัติ การสอบปากเปล่า และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย

ถ้าพิจารณาโดยแยกตามหมวดวิชา จะเห็นว่าหัวหน้าหมวดวิชาแต่ละหมวดแนะนำให้ครูในหมวดของตนใช้วิธีวัดผลที่แตกต่างจากหมวดวิชาอื่น ๆ ดังนี้คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะนำให้ครูในหมวดวิชาวัดผลโดยใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด อันที่จริงลงมาได้แก่การสอบปากเปล่า และการตรวจผลงาน สิ่งที่แปลกในหมวดวิชานี้คือ หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูวัดผลโดยใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยน้อยที่สุด

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาไม่นิยมให้ครูในหมวดวิชาวัดผลโดยใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย ส่วนใหญ่นิยมให้ครูใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย อันที่จริงลงมาได้แก่การตรวจผลงาน และการสังเกต

3. หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยไม่นิยมให้ครูในหมวดวิชาวัดผลโดยใช้การสอบปากเปล่า การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและการสอบข้อเขียนแบบปรนัย หัวหน้าหมวดวิชาส่วนใหญ่แนะนำให้ใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด อันที่จริงลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ และการตรวจผลงาน

4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ไม่นิยมให้ครูในหมวดวิชาวัดผลโดยใช้การสอบปากเปล่า การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย ส่วนใหญ่แนะนำให้ใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย อันที่จริงลงมาได้แก่การตรวจผลงาน การสอบภาคปฏิบัติ และการสังเกต

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ สิ่งที่แปลกในหมวดวิชานี้ก็คือ หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูวัดผลโดยการตรวจผลงานมากกว่าการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสังเกต และการสอบปากเปล่า

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้ครูในหมวดวิชาวัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยน้อยที่สุด

7. หมวดวิชาศิลปศึกษา เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา แนะนำให้ครูในหมวดวิชาใช้วิธีวัดผลหลาย ๆ อย่างควบคู่กัน เช่น การวัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย นอกจากนี้ยังแนะนำให้ใช้การสอบข้อเขียนแบบปรนัยมากกว่าข้อเขียนแบบอัตนัย

8. หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ หัวหน้าหมวดวิชาส่วนใหญ่แนะนำให้ครูสอบปากเปล่าอย่างน้อยที่สุด ส่วนใหญ่แนะนำให้ครูใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยเท่าเทียมกับการตรวจผลงาน วิธีวัดผลอื่น ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำในอันดับรองลงมา ได้แก่การสอบภาคปฏิบัติ และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย



คุรุวิทยาลัยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ตารางที่ 8 ความถี่เห็นของหัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวด เกี่ยวกับวิธีการออกข้อสอบในหมวด

หัวหน้าหมวดวิชา	วิธีออกข้อสอบ		
	ครูสอนออกข้อสอบเอง	มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ	มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ
1. ภาษาไทย	12	2	-
2. สังคมศึกษา	15	-	-
3. พละนามัย	13	-	-
4. วิทยาศาสตร์	14	1	-
5. คณิตศาสตร์	14	1	-
6. ภาษาอังกฤษ	13	1	-
7. ศิลปศึกษา	9	-	-
8. ศิลปปฏิบัติ	9	-	-
รวม	99	5	-

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าวิธีออกข้อสอบในโรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองเป็นอันดับแรก อันดับรองลงมาได้แก่การให้คณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ ไม่มีโรงเรียนใดเลย ที่ใช้ข้อสอบของกลุ่มโรงเรียน

ส่วนหมวดวิชาที่ใช้ข้อสอบที่ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบแต่เพียงอย่างเดียว ได้แก่ หมวดวิชาสังคมศึกษา พละนามัย ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ



ตารางที่ 9 ความถี่เห็นของหัวหน้าหมวดวิชาทั้งหมดเกี่ยวกับวิธีให้ระดับคะแนนแก่นักเรียน

หัวหน้าหมวดวิชา	วิธีให้ระดับคะแนน				
	ครูสอนเป็น ผู้ให้ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ ของโรงเรียน เป็นผู้ให้ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ ของกลุ่มโรงเรียน เป็นผู้ให้ ระดับคะแนน	หัวหน้าหมวด วิชาเป็นผู้ให้ ระดับคะแนน	เจ้าหน้าที่วัด ผลเป็นผู้ให้ ระดับคะแนน
1. ภาษาไทย	12	2	-	-	-
2. สังคมศึกษา	12	1	-	1	1
3. พละนามัย	13	-	-	-	-
4. วิทยาศาสตร์	14	1	-	-	-
5. คณิตศาสตร์	9	1	-	3	2
6. ภาษาอังกฤษ	11	-	-	3	-
7. ศิลปศึกษา	5	2	-	1	1
8. ศิลปปฏิบัติ	9	-	-	-	-
รวม	85	7	-	8	4

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าวิธีให้ระดับคะแนนที่โรงเรียนต่าง ๆ นิยมใช้มากที่สุดอันดับแรกก็คือการให้ครูสอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน วิธีให้ระดับคะแนนอันดับรองลงมาตามลำดับได้แก่ การให้หัวหน้าหมวดวิชา คณะกรรมการของโรงเรียน และเจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

มี 2 หมวดวิชา คือ หมวดวิชาพละนามัยและหมวดวิชาศิลปปฏิบัติที่ให้ครูสอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนนแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่ใช้วิธีให้ระดับคะแนนวิธีอื่นเลย

เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีโรงเรียนใดที่กำหนดให้คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนนเลย

ตารางที่ 10 ปัญหาการใช้หลักสูตร ของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.86	0.52	-
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.07	0.46	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.43	0.73	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0.43	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.36	0.72	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่างๆในหมวดวิชาของท่าน	2.21	0.56	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.21	0.56	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่างๆตามโปรแกรม	2.57	0.72	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.42	0.49	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.71	0.59	-
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.14	0.35	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.29	0.45	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.71	0.70	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.50	0.63	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชา	2.09	0.29	3
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.14	0.52	-

จากตารางที่ 10 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหามากมี 4 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาในระดับสูงสุดคือ การขาดครู (ข้อ 10) และการขาดแบบเรียน (ข้อ 13) ส่วนปัญหาระดับรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม (ข้อ 8) และปัญหาในการจัดหาอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ปัญหาการไร้ประสิทธิภาพของหัวหน้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในมหาวิทยาลัยเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.13	0.62	-
2. การนี้เทศครูในมหาวิทยาลัยให้เกิดความรูความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.13	0.62	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในมหาวิทยาลัย	3.07	0.68	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	0.65	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.00	0.62	-
6. การจัดลำดับความค่อนองของวิชาต่างๆในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.27	0.44	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนด	2.53	0.62	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.73	0.57	-
9. การเปิดวิชาเลือกในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.67	0.49	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย	3.13	0.50	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.07	0.44	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.47	0.62	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัยของท่าน	3.27	0.57	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.20	0.54	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของมหาวิทยาลัย	2.73	0.62	4
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.20	0.54	-



จากตารางที่ 11 หัวหน้ามหาวิทยาลัยสงฆ์ศึกษาเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหามาก มี 9 ข้อ  
ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดก็คือ การขาดแบบเรียน (ข้อ 13) ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับ  
ได้แก่ ปัญหาในการจัดหาอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) การขาดครู (ข้อ 10) การขาดแคลน  
งบประมาณที่จะดำเนินงานในมหาวิทยาลัย (ข้อ 3) การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม  
(ข้อ 8) การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร (ข้อ 15) การเปิดวิชาเลือก (ข้อ 9) การกำหนด  
เวลาในหลักสูตรน้อยเกินไปจนไม่เพียงพอที่จะสอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ให้ครบตามหลักสูตร (ข้อ 7)  
และปัญหาคับสุดท้ายก็คือ ปัญหาในการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครู  
(ข้อ 4)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดวิชาเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตร	1.69	0.82	-
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.92	0.73	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.85	0.66	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.63	0.86	5
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	0.68	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่างๆในหมวดวิชาของท่าน	2.77	1.83	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนด	2.38	0.74	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.08	0.62	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.38	0.74	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.92	0.73	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.85	0.53	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.07	0.62	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.70	0.66	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.30	0.82	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.46	1.73	-
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.92	0.62	-

จากตารางที่ 12 หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยประสงค์ที่เป็นปัญหามาก 5 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ การมีครูพลานามัยไม่พอเพียงกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน (ข้อ 10) ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ การไต่รับงบประมาณไม่พอเพียงที่จะดำเนินงานในหมวด (ข้อ 3) การจัดลำดับวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาไม่ต่อเนื่องกัน (ข้อ 6) การขาดแบบเรียน (ข้อ 13) และปัญหาระดับสุดท้ายก็คือปัญหาเกี่ยวกับการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรพลานามัย (ข้อ 4) .



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัย

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.47	0.72	-
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.33	0.70	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.87	0.72	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.45	1.46	7
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.33	0.70	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่างๆในหมวดวิชาของท่าน	2.27	0.68	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.53	0.62	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.40	0.71	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.20	0.65	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.60	0.61	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.93	0.57	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.27	0.44	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.00	0.73	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.87	0.50	-
15. ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.23	0.58	2
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	0.63	-

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าการนำหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้ในโรงเรียนมี ปัญหาที่อยู่ในระดับเป็นปัญหามาก 5 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ การขาดแคลนแบบเรียน

(ข้อ 13) ส่วนข้อที่เป็นปัญหาในระดับรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ ปัญหาในการจัดหาอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) และการขาดแคลนงบประมาณในการดำเนินงานในหมวดวิชา (ข้อ 3) การขาดครู (ข้อ 10) และการกำหนดเวลาในการสอนน้อยเกินไป (ข้อ 7)

ตารางที่ 14 ปัญหาการใช้หลักสูตร ของหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0.37	-
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0.37	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.20	0.83	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.44	0.50	6
5. ความเข้าใจของครูที่ปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	0.52	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่างๆในหมวดวิชาของท่าน	2.07	0.44	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.60	0.71	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่างๆตามโปรแกรม	2.53	0.72	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.27	0.85	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.87	0.72	-
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.87	0.50	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.47	0.62	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.73	0.68	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.73	0.68	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.75	0.60	3
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.93	1.07	-



จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์ประสบปัญหาซึ่งอยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก 6 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ การขาดครู (ข้อ 10) ระดับรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมวิชาการคณิตศาสตร์ (ข้อ 15) การขาดแบบเรียน (ข้อ 13) การจัดหาอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) การจัดเวลาในการสอนน้อยเกินไปจนครูสอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ไม่ครอบคลุมตามที่หลักสูตรกำหนด (ข้อ 7) และปัญหาในการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม (ข้อ 8)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในมหาวิทยาลัยเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.86	0.83	-
2. การนิเทศครูในมหาวิทยาลัยให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.36	0.81	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในมหาวิทยาลัย	3.00	0.85	-
4. ความร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	0.92	4
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.29	0.80	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.36	0.48	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.71	0.59	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.79	0.56	-
9. การเปิดวิชาเลือกในมหาวิทยาลัยของท่าน	2.50	0.73	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย	2.86	0.91	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.00	0.38	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.64	0.61	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัยของท่าน	3.07	0.46	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.93	0.59	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของมหาวิทยาลัย	2.42	0.64	2
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.14	0.52	-

จากตารางที่ 15 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่าการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ  
ในโรงเรียนประสพสิ่งที่เป็นปัญหามาก 9 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ การขาดแบบเรียน  
(ข้อ 13) ปัญหาระดับรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ การขาดงบประมาณสำหรับการดำเนินงาน  
ในหมวดวิชา (ข้อ 3) ปัญหาในการจัดหาอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) การขาดครู (ข้อ 10)  
การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม (ข้อ 8) การมีเวลาไม่พอเพียงในการสอน  
(ข้อ 7) ความไม่สอดคล้องระหว่างประมวลการสอน กับหลักสูตร (ข้อ 12) ปัญหาในการ  
เปิดสอนวิชาเลือก (ข้อ 9) และปัญหาในการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรือ  
อบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ (ข้อ 4)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	$\bar{x}$	S. D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.33	0.67	-
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.56	0.50	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.56	0.83	-
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.67	0.75	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.33	0.47	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่างๆในหมวดวิชาของท่าน	2.56	0.50	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.78	0.79	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.56	0.50	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.56	0.50	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.78	0.89	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.89	0.57	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.33	0.67	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.67	0.94	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.67	0.82	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.86	0.64	2
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.67	0.47	-

จากตารางที่ 16 หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา มีความเห็นว่าการใช้หลักสูตรหมวดวิชาศิลปศึกษาประสบสิ่งที่เป็นปัญหามากถึง 12 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด คือ ปัญหาในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมวิชาการด้านศิลปศึกษา (ข้อ 15) ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ การขาดครู (ข้อ 10) ความเพียงพอของเวลาดำเนินเนื้อหาในแต่ละรายวิชา (ข้อ 7) การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียน (ข้อ 4) การขาดแบบเรียน (ข้อ 13) การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น (ข้อ 14) ความรู้ความสามารถของครูในการจัดลำดับคะแนน (ข้อ 16) การนิเทศครูในหมวดวิชา (ข้อ 2) การขาดงบประมาณ (ข้อ 3) การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ (ข้อ 6) การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม (ข้อ 8) และการเปิดวิชาเลือก (ข้อ 9)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ตารางที่ 17 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยปฏิบัติ

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.78	0.42	-
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.67	0.47	-
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.67	1.05	-
4. การรวมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.86	0.35	2
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	0.47	-
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.00	0.82	-
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.33	0.82	-
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.33	0.47	-
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.56	0.69	-
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.89	0.74	-
11. ความรู้ ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.11	0.57	-
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.11	0.57	-
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.78	1.03	-
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.67	0.67	-
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.11	0.32	-
16. ความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.11	0.88	-

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าหมวดวิชานี้มีปัญหาซึ่งอยู่ในระดับที่เป็นปัญหามากถึง 5 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาในระดับสูงสุด ได้แก่ การขาดครู (ข้อ 10) ระดับรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ การขาดแบบเรียน (ข้อ 13) การขาดอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) การขาดงบประมาณในการดำเนินงานในหมวดวิชา (ข้อ 3) และปัญหาอันดับสุดท้ายก็คือ ปัญหาในการเปิดสอนวิชาเลือก (ข้อ 9)



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยทุกหมวด

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พลานามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1	1.86	0.52	2.13	0.62	1.69	0.82	2.47	0.72	2.00	0.37	1.86	0.83	2.33	0.67	1.78	0.42
2	2.07	0.46	2.13	0.62	1.92	0.73	2.33	0.70	2.00	0.37	2.36	0.81	2.56	0.50	1.67	0.47
3	2.43	0.73	3.07	0.68	2.85	0.66	2.87	0.72	2.20	0.83	3.00	0.85	2.56	0.83	2.67	1.05
4	2.00	0.43	2.50	0.65	2.63	0.86	1.45	1.46	2.44	0.50	2.50	0.92	2.85	0.75	1.86	0.35
5	2.36	0.72	2.00	0.62	2.00	0.68	2.33	0.70	2.00	0.51	2.29	0.80	2.33	0.47	2.00	0.47
6	2.21	0.56	2.27	0.44	2.77	1.83	2.27	0.68	2.07	0.44	2.36	0.48	2.56	0.50	2.00	0.82
7	2.21	0.56	2.53	0.62	2.38	0.74	2.53	0.62	2.60	0.71	2.71	0.59	2.78	0.79	2.33	0.82
8	2.57	0.72	2.73	0.57	2.08	0.62	2.40	0.71	2.53	0.72	2.79	0.56	2.56	0.50	2.33	0.47
9	2.42	0.49	2.67	0.47	2.38	0.74	2.20	0.65	2.27	0.85	2.50	0.73	2.56	0.50	2.56	0.69
10	2.71	0.59	3.13	0.50	2.92	0.73	2.60	0.61	2.87	0.72	2.86	0.91	2.78	0.89	2.89	0.74
11	2.14	0.35	2.07	0.44	1.85	0.53	1.93	0.57	1.87	0.50	2.00	0.38	1.89	0.57	2.11	0.57
12	2.29	0.45	2.47	0.62	2.08	0.62	2.27	0.44	2.47	0.62	2.64	0.61	2.33	0.67	2.11	0.57
13	2.71	0.70	3.27	0.57	2.70	0.66	3.00	0.73	2.73	0.68	3.07	0.46	2.67	0.94	2.78	1.03
14	2.50	0.63	3.20	0.54	2.30	0.82	2.87	0.50	2.73	0.68	2.93	0.59	2.67	0.82	2.67	0.67
15	2.09	0.29	2.73	0.62	2.46	1.73	2.23	0.58	2.75	0.60	2.42	0.64	2.86	0.64	2.11	0.32
16	2.11	0.52	2.20	0.54	1.92	0.62	2.00	0.63	1.93	1.07	2.14	0.52	2.67	0.47	2.11	0.88

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาซึ่งอยู่ในระดับที่เป็นปัญหามากหลายปัญหา บางปัญหาก็ตรงกัน บางปัญหาก็แตกต่างกัน ในจำนวนปัญหาทั้งหมดนี้ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด เรียงลงมาตามลำดับ มีดังนี้คือ

อันดับแรก ได้แก่ การขาดครู (ข้อ 10) และการขาดแบบเรียน (ข้อ 13) เป็นที่น่าสังเกตว่าทุกหมวดวิชามีปัญหาเกี่ยวกับการขาดครูและขาดแบบเรียน

อันดับที่ 2 ได้แก่ การขาดอุปกรณ์การสอน (ข้อ 14) แทบทุกหมวดวิชาประสบปัญหา และที่แปลกก็คือ มีหมวดวิชาพลานามัยเพียงหมวดเดียวที่ไม่มีปัญหาในข้อนี้

อันดับที่ 3 ได้แก่ การขาดแคลนงบประมาณในการดำเนินงานในหมวดวิชา (ข้อ 3) มีหมวดวิชาต่าง ๆ ถึง 6 หมวดวิชา คือ สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะศึกษา และศิลปปฏิบัติ ที่ประสบปัญหาข้อนี้

อันดับที่ 4 มี 2 ปัญหา คือ ก. การกำหนดเวลาในหลักสูตรน้อยเกินไปจนครูสอนไม่ทัน (ข้อ 7) มีหมวดวิชาต่าง ๆ 5 หมวดวิชาคือ หมวดวิชาสังคมศึกษา พลานามัย ภาษาอังกฤษ ศิลปะศึกษา และศิลปปฏิบัติ ที่ประสบปัญหาข้อนี้ ข. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม (ข้อ 8) หมวดวิชาที่มีปัญหาในข้อนี้ได้แก่ หมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปะศึกษา

อันดับที่ 5 มี 2 ปัญหา คือ ก. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนในการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ (ข้อ 4) หมวดวิชาที่มีปัญหานี้ได้แก่ หมวดวิชาสังคมศึกษา พลานามัย ภาษาอังกฤษ และศิลปะศึกษา ข. การเปิดวิชาเลือก (ข้อ 9) หมวดวิชาที่มีปัญหาในข้อนี้ได้แก่ หมวดวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ศิลปะศึกษา และศิลปปฏิบัติ

อันดับที่ 6 ได้แก่ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมค่านิยม (ข้อ 15) หมวดวิชาที่มีปัญหาในข้อนี้ได้แก่ หมวดวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และศิลปะศึกษา

อันดับที่ 7 มี 3 ปัญหา คือ ก. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ (ข้อ 2) หมวดวิชาที่ประสบปัญหานี้มีเพียงหมวดวิชาเดียวคือหมวดวิชาศิลปะศึกษา ข. ประมวลการสอนไม่สอดคล้องกับหลักสูตร (ข้อ 12) มีหมวดวิชาภาษาอังกฤษเพียงหมวดวิชาเดียวที่ประสบปัญหาในข้อนี้

สรุปได้ว่า หัวหน้าหมวดวิชาที่ประสบปัญหาต่าง ๆ มากที่สุดอันดับ 1 ไก่แก  
 หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา อันดับที่ 2 ไก่แก หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ และหมวดวิชา  
 สังคมศึกษา อันดับที่ 3 ไก่แกหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์ อันดับที่ 4 ไก่แกหัวหน้าหมวด  
 วิชาพลานามัย วิทยาศาสตร์ และศิลปปฏิบัติ และอันดับสุดท้าย ไก่แก หัวหน้าหมวดวิชา  
 ภาษาไทย

ตารางที่ 19 วิธีสอนที่อาจารย์ใช้ในแต่ละหมวดวิชา

วิธีสอน อาจารย์ ผู้สอนใน หมวดวิชา	การบรรยาย	การแบ่งกลุ่มคนควา	การปฏิบัติการณ์ในห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การปฏิบัติ	การอภิปราย	การสังเกตบทบาทสมมติ	การแก้ปัญหา	การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	การให้ทองจำ	การศึกษานอกสถานที่	การสาธิต	การออกแบบโครงการ
1. ภาษาไทย	27	25	-	21	13	16	7	8	3	19	6	11	-
2. สังคมศึกษา	30	29	-	11	6	24	1	13	3	10	12	5	1
3. พละนามัย	18	8	-	23	23	4	6	3	-	3	4	19	-
4. วิทยาศาสตร์	28	18	22	13	12	12	2	12	1	16	4	13	1
5. คณิตศาสตร์	30	2	-	29	13	-	3	19	3	14	-	16	-
6. ภาษาอังกฤษ	30	7	-	28	14	7	8	6	2	19	-	9	2
7. ศิลปศึกษา	11	7	4	15	15	3	1	7	-	3	9	8	1
8. ศิลปปฏิบัติ	16	11	2	8	18	8	1	10	-	1	3	9	1
รวม	190	107	28	148	114	74	29	78	12	85	38	90	6



จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนโดยการบรรยายมากที่สุด รองลงมาตามลำดับ คือ การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ

วิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาภาษาไทยนิยมใช้มากที่สุดรองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบบรรยายคือ การแบ่งกลุ่มคนควา การฝึกทักษะ การให้ทองจำ การอภิปราย การฝึกปฏิบัติ และการสาธิต ฯลฯ เป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่มีอาจารย์วิชาภาษาไทยที่สอนแบบโครงการเลย

วิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษานิยมใช้มากที่สุดรองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบบรรยาย คือ การแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปราย การแก้ปัญหา การศึกษานอกสถานที่ และการฝึกทักษะ ฯลฯ มีอาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษาเพียง 1 คนเท่านั้นที่สอนโดยใช้การสอนแบบโครงการ และการแสดงบทบาทสมมุติ

วิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาพลานามัยนิยมใช้มากที่สุดรองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบฝึกทักษะ และแบบฝึกปฏิบัติ ก็คือการสอนแบบสาธิต การสอนแบบบรรยาย และการแสดงบทบาทสมมุติ ฯลฯ ไม่มีอาจารย์ในหมวดวิชาพลานามัยที่ใช้วิธีสอนแบบโครงการ และแบบสืบสวนสอบสวน

วิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์นิยมใช้มากที่สุดรองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบบรรยาย ก็คือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง การแบ่งกลุ่มคนควา การให้ทองจำ การสาธิต การฝึกทักษะ การอภิปราย และการแก้ปัญหา มีอาจารย์ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์เพียง 1 คน เท่านั้นที่สอนแบบสืบสวนสอบสวน และแบบโครงการ

วิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์นิยมใช้มากที่สุดรองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบบรรยายก็คือ การฝึกทักษะ การแก้ปัญหา การสาธิต การให้ทองจำ และการฝึกปฏิบัติ ฯลฯ ไม่มีอาจารย์ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบการศึกษานอกสถานที่ และแบบโครงการ

วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษนิยมใช้มากที่สุด รองลงมาตามลำดับจากการสอนแบบบรรยายก็คือ การสอนแบบฝึกทักษะ การให้ทองจำ การฝึกปฏิบัติ และการสาธิต ฯลฯ ไม่มีอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลองและการศึกษานอกสถานที่



วิธีสอนที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยศึกษานิยมใช้มากที่สุดรองลงมาจากการฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติ ก็คือ การสอนแบบบรรยาย การศึกษานอกสถานที่ การสาธิต การแบ่งกลุ่ม คนกว่า และการแก้ปัญหา ฯลฯ ไม่มีอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบ สืบสวนสอบสวน

วิธีสอนที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยปฏิบัติกันมากที่สุดรองลงมาจากการฝึกปฏิบัติ ก็คือการสอนแบบบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนกว่า การแก้ปัญหา และการสาธิต ฯลฯ



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ความคิดเห็นของอาจารย์ทุกมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความพอเพียงของเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร

อาจารย์ผู้สอน ในมหาวิทยาลัย	เอกสารประกอบการใช้หลักสูตร																				
	หลักสูตร			คู่มือหลักสูตร			ประมวล การสอน			โครงการสอน			แบบเรียน			หนังสืออ่าน ประกอบ			คู่มือการประ- เมินผลการเรียน		
	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ
1. ภาษาไทย	1	17	9	4	19	4	16	9	2	14	12	1	1	12	14	1	21	5	9	13	5
2. สังคมศึกษา	2	15	13	4	19	7	4	18	8	8	18	4	-	13	17	2	24	4	6	20	4
3. พละนามัย	1	17	5	9	12	2	11	10	2	7	13	3	2	15	6	8	13	2	11	12	-
4. วิทยาศาสตร์	1	19	8	10	15	3	6	18	4	5	16	7	1	12	15	4	18	6	10	15	3
5. คณิตศาสตร์	2	11	17	5	19	6	6	15	9	6	10	14	-	9	21	5	19	6	7	17	6
6. ภาษาอังกฤษ	2	19	9	13	14	3	6	17	7	8	17	7	1	8	21	5	16	9	9	14	7
7. ศิลปศึกษา	1	10	4	1	7	7	-	6	9	-	7	8	3	8	4	6	9	-	3	5	7
8. ศิลปปฏิบัติ	2	14	4	4	12	4	7	10	3	2	14	4	9	10	1	4	15	1	7	9	4
รวม	12	122	69	50	117	36	56	103	44	50	107	46	17	87	99	35	135	33	62	105	36

จากตารางที่ 20 อาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนต่าง ๆ มีเอกสารหลักสูตรแทบทุกชนิดไม่เพียงพอ มีเอกสารหลักสูตรเพียงอย่างเดียวคือแบบเรียนที่โรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีใช้อย่างพอเพียง

ในการพิจารณาความพอเพียงของเอกสารหลักสูตรแต่ละชนิด อาจารย์ในโรงเรียนต่าง ๆ มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้คือ

1. หลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่แทบทุกหมวดวิชามีหลักสูตรไม่พอเพียง มีหมวดวิชาคณิตศาสตร์เพียงหมวดวิชาเดียวที่อาจารย์ส่วนใหญ่มีหลักสูตรพอเพียง
2. คู่มือหลักสูตร อาจารย์ส่วนใหญ่ในทุกหมวดวิชามีคู่มือหลักสูตรไม่พอเพียง เป็นที่น่าสังเกตว่าจำนวนอาจารย์ในหมวดวิชาพละนันทนัย วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ที่ไม่มีคู่มือหลักสูตร มีมากกว่าจำนวนอาจารย์ที่มีคู่มือหลักสูตร
3. ประมวลการสอน หมวดวิชาที่ไม่มีประมวลการสอนมากที่สุด ได้แก่หมวดวิชาภาษาไทย อันับรองลงมาตามลำดับ ได้แก่หมวดวิชาพละนันทนัย และศิลปะปฏิบัติ อาจารย์ส่วนใหญ่ในหมวดวิชาอื่น ๆ มีประมวลการสอนไม่พอเพียง ยกเว้นหมวดวิชาศิลปศึกษา ที่อาจารย์ส่วนใหญ่มีประมวลการสอนพอเพียง
4. โครงการสอน อาจารย์ส่วนใหญ่แทบทุกหมวดวิชามีโครงการสอนไม่พอเพียง มีเพียงหมวดวิชาภาษาไทยเท่านั้นที่อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่มีโครงการสอน ส่วนหมวดวิชาที่อาจารย์ส่วนใหญ่มีโครงการสอนเพียงพอ ได้แก่หมวดวิชาคณิตศาสตร์และศิลปะศึกษา
5. แบบเรียน อาจารย์ส่วนมากในหมวดวิชาต่าง ๆ มีแบบเรียนพอเพียง ยกเว้นหมวดวิชาพละนันทนัย ศิลปะศึกษา และศิลปะปฏิบัติ ที่อาจารย์ส่วนใหญ่มีแบบเรียนไม่พอเพียง
6. หนังสืออ่านประกอบ อาจารย์ส่วนมากในทุกหมวดวิชามีหนังสืออ่านประกอบไม่พอเพียง
7. คู่มือการประเมินผล อาจารย์ส่วนมากมีคู่มือการประเมินผลการเรียนไม่เพียงพอ มีโรงเรียนต่าง ๆ เพียงส่วนน้อยที่อาจารย์ไม่มีคู่มือการประเมินผล และมีอาจารย์เพียงส่วนน้อยมากที่มีคู่มือการประเมินผลเพียงพอ

ตารางที่ 21 ความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยภาษาไทย เกี่ยวกับความพร้อมของ  
สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชา

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อม		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	23	4	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	8	17	2
เทปและเครื่องเล่นเทป	2	21	4
แผ่นภาพใสกับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	21	6	—
หุ่นจำลอง	16	11	—
สไลด์	24	3	—
รวม	94	62	6

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยภาษาไทยส่วนใหญ่ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา และวัสดุอุปกรณ์สำหรับการสอน

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่หมวดวิชานี้ขาดมากที่สุดคือ สไลด์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ แผ่นภาพใสกับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ หุ่นจำลอง แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง เทปและเครื่องเล่นเทป

เป็นที่น่าสังเกตว่า หมวดวิชาภาษาไทยของโรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีเทปและเครื่องเล่นเทป แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง แต่ก็มีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการ

ตารางที่ 22 ความคิดเห็นของอาจารย์หมวดวิชาสังคมศึกษา เกี่ยวกับความพร้อมของสถานที่  
วัสดุและอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชา

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อม		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคมศึกษา	17	12	1
สไลด์	16	12	2
หุ่นจำลอง	12	14	4
เทปและเครื่องเล่นเทป	14	12	4
ภาพยนตร์	26	4	-
แผนที่	-	21	9
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	20	8	2
ลูกโลก	-	22	8
ฟิล์มสตริป	26	4	-
แผนภูมิ	6	22	2
รวม	137	131	32

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีห้องสังคมศึกษา และวัสดุอุปกรณ์สำหรับการสอน

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่หมวดวิชานี้ขาดมากที่สุดได้แก่ ภาพยนตร์และฟิล์มสตริป รองลงมาตามลำดับได้แก่ แผนที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ สไลด์ เทป และเครื่องเล่นเทป หุ่นจำลอง และแผนภูมิ

เป็นที่น่าสังเกตว่า หมวดวิชาสังคมศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่มีแผนภูมิ ลูกโลก แผนที่ และ หุ่นจำลอง แต่มีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการ

ตารางที่ 23 ความนึกเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความพอเพียงของสถานที่  
วัสดุและอุปกรณ์การสอนในมหาวิทยาลัย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ระดับความพอเพียง		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา (โรงยิม)	16	7	-
สนาม	-	6	17
สนามบาสเกตบอล	-	15	8
สนามแบดมินตัน	12	10	1
สไลด์	16	7	-
หุ่นจำลอง	21	2	-
โต๊ะปิงปอง	-	17	6
อุปกรณ์ต่างๆในการฝึกกีฬา	1	19	3
อุปกรณ์ต่างๆในการฝึกกรีฑา	1	22	-
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	6	16	1
รวม	73	121	36

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีโรงพลศึกษาและสนามแบดมินตัน ส่วนใหญ่จะมีสนามบาสเกตบอลแต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ เป็นที่น่าสังเกตว่าทุกโรงเรียนมีสนามพอเพียง และไม่มีโรงเรียนไหนเลยที่ไม่มีสนามบาสเกตบอลและสนาม

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่มหาวิทยาลัยนี้ขาดมากที่สุดคือหุ่นจำลอง รองลงมาตามลำดับได้แก่ สไลด์ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะและอุปกรณ์สำหรับฝึกกีฬาและกรีฑา

เป็นที่น่าสนใจกว่ามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีอุปกรณ์สำหรับฝึกกรีฑาและกีฬา โต๊ะปิงปองและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะแต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ



ตารางที่ 24 ความคิดเห็นของอาจารย์หมวดวิชาวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับความพร้อมของ  
สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชา

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อม		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	4	19	3
ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	6	13	9
เครื่องมือและวัสดุทดลองวิชาฟิสิกส์	6	21	1
เครื่องมือและวัสดุทดลองชีววิทยา	2	24	2
เครื่องมือและวัสดุทดลองเคมี	—	26	2
สไลด์	10	16	2
ฟิล์มสกริป	21	6	1
หุ่นจำลอง	10	18	—
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	19	8	1
รวม	78	151	23

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่มีสถานที่และวัสดุอุปกรณ์สำหรับการสอนไม่เพียงพอ กล่าวคือ โรงเรียนส่วนใหญ่มีห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิตแต่ก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการ นอกจากนี้หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนต่างๆ ส่วนใหญ่มีเครื่องมือและวัสดุสำหรับการทดลองในวิชาฟิสิกส์ชีววิทยาและเคมี สไลด์และหุ่นจำลอง แต่ก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า มีโรงเรียนต่างๆ เพียงส่วนน้อยมากที่มีสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ยังไม่มีหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนใดเลยที่มีหุ่นจำลองอย่างเพียงพอ

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่หมวดวิชานี้ขาดมากที่สุดคือ ฟิล์มสกริป รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ หุ่นจำลอง และสไลด์

ตารางที่ 25 ความคิดเห็นของอาจารย์หมวดศึกษาศาสตร์เกี่ยวกับความพร้อมเพียงของสถานที่  
วัสดุและอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชา

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อมเพียง		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	24	6	—
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	30	—	—
ฟิล์มสตริป	30	—	—
สไลด์	29	1	—
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	4	20	6
รวม	107	27	6

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ในหมวดศึกษาศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่มีห้อง  
คณิตศาสตร์ และวัสดุอุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอน โรงเรียนส่วนใหญ่จะมีรูปทรงเรขาคณิต  
ต่าง ๆ แต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่หมวดวิชานี้ขาดมากที่สุดคือ แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้าม  
ศีรษะ และฟิล์มสตริป รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ สไลด์และรูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษเกี่ยวกับความพร้อมเพียงของ  
สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในมหาวิทยาลัย

สถานที่ วัสดุอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อมเพียง		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	26	3	1
แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพขามคีรีระ	19	9	2
เทปและเครื่องเล่นเทป	8	18	4
ฟิล์มสตริป	23	5	2
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	16	12	2
แผนภาพประกอบการเรียน	11	16	3
รวม	103	63	14

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา และวัสดุอุปกรณ์สำหรับการสอน มีโรงเรียนเพียงส่วนน้อยที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษาแต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า มหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษของโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีฟิล์มสตริป แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพขามคีรีระ แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง ส่วนใหญ่จะมีเทป เครื่องเล่นเทป และแผนภาพประกอบการสอน แต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ

วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่มหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษขาดมากที่สุดคือฟิล์มสตริป รองลงมาตามลำดับคือแผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพขามคีรีระ แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง แผนภาพประกอบการเรียน เทป และเครื่องเล่นเทป

ตารางที่ 27 ความถี่เห็นของอาจารย์หมวดวิชาศิลปศึกษาเกี่ยวกับความพร้อมเพียงของสถานที่  
วัสดุและอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชา

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ระดับความพร้อมเพียง		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	6	9	—
ห้องดนตรี	11	4	—
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลป	—	12	3
เครื่องดนตรี (ไทย, สากล)	5	9	1
ทุนจำลอง	5	9	1
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	7	8	—
รวม	34	51	5

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ในหมวดวิชาศิลปศึกษาส่วนใหญ่มีสถานที่  
และวัสดุอุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอน แต่ก็ไม่เพียงพอกับความต้องการ ไม่มีโรงเรียนใดเลย  
ที่มีห้องศิลปศึกษาและห้องดนตรีอย่างพอเพียง

วัสดุและอุปกรณ์ที่หมวดวิชาศิลปศึกษาขาดมากที่สุดได้แก่เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่อง  
เล่นแผ่นเสียง รองลงไปได้แก่ทุนจำลองและเครื่องเล่นดนตรี (ไทย, สากล)

ตารางที่ 28 ความถี่เห็นของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยปฏิบัติเกี่ยวกับความพอเพียงของ  
สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนในมหาวิทยาลัย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ระดับความพอเพียง		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	ไม่เพียงพอ
โรงฝึกงาน	4	15	1
แปลงสาธิตทดลอง	12	6	2
เรือนเพาะชำ	12	6	2
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	11	8	1
เครื่องมือปฏิบัติภายในรายวิชาที่เปิดสอน	4	15	1
วัสดุสำหรับฝึกงาน	4	15	1
เครื่องจักรกล	15	5	—
เครื่องมือโรงงาน	11	9	—
รวม	73	79	8

จากตารางที่ 28 โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีแปลงสาธิตทดลอง เรือนเพาะชำ และ  
ห้องปฏิบัติการ ส่วนใหญ่จะมีโรงฝึกงานแต่ไม่เพียงพอกับความต้องการ

ในคานวัสดุและอุปกรณ์การสอน ส่วนใหญ่จะมีเครื่องมือปฏิบัติและวัสดุสำหรับฝึกงาน  
แต่ก็ไม่เพียงพอ สำหรับเครื่องจักรกลและเครื่องมือโรงงาน โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มี

เป็นที่น่าสังเกตว่า วัสดุและอุปกรณ์ที่มหาวิทยาลัยปฏิบัติขาดมากที่สุดอันดับหนึ่งคือ  
เครื่องจักรกล อันดับที่สอง ไม้แกลแปลงสาธิตทดลอง และเรือนเพาะชำ อันดับที่ 3 ไม้แกล  
ห้องปฏิบัติการและเครื่องมือโรงงาน

ตารางที่ 29 วิธีวัดผลที่อาจารย์ทุกหมวดวิชาใช้ในการประเมินผล

อาจารย์ผู้สอน ในหมวดวิชา	วิธีวัดผล						
	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การตรวจผลงาน	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
1. ภาษาไทย	17	16	14	26	17	17	27
2. สังคมศึกษา	18	7	6	26	16	16	30
3. พละนามัย	14	3	23	16	8	7	18
4. วิทยาศาสตร์	24	9	13	26	14	15	28
5. คณิตศาสตร์	17	-	-	28	28	28	28
6. ภาษาอังกฤษ	13	13	6	21	18	24	30
7. ศิลปศึกษา	6	1	15	15	15	15	15
8. ศิลปปฏิบัติ	11	4	15	19	9	10	15
รวม	120	53	92	177	125	132	191

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่าวิธีวัดผลที่อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้มากที่สุดอันดับ 1 ได้แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย อันดับที่ 2 ได้แก่การตรวจผลงาน อันดับที่ 3 ได้แก่การสอบข้อเขียนแบบปรนัย อันดับที่ 4 ได้แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่ใช้การสอบภาคปฏิบัติและการสอบปากเปล่า

ถ้าพิจารณาวิธีวัดผลที่อาจารย์แต่ละหมวดวิชาใช้ จะเห็นว่าวิธีวัดผลของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาแตกต่างกันดังนี้คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่าอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาไทยนิยมใช้การสอบภาคปฏิบัติน้อยที่สุด อาจารย์ส่วนใหญ่นิยมใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด



เป็นอันดับที่ 1 -อันดับที่ 2 ได้แก่การตรวจผลงาน อันดับที่ 3 ได้แก่การสังเกต การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและการสอบข้อเขียนแบบปรนัย

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา อาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษานิยมใช้วิธีวัดผลแบบเดียวกับอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาไทย

3. หมวดวิชาพละนามัย อาจารย์ในหมวดวิชาพละนามัยทุกคนนิยมใช้วิธีวัดผลที่แตกต่างจากหมวดวิชาอื่น ๆ กล่าวคือ นิยมใช้การสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด อันดับที่รองลงมาตามลำดับได้แก่ - การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย การตรวจผลงานและการสังเกต

4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีอาจารย์ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์เพียงส่วนน้อยที่ใช้การสอบภาคปฏิบัติและการสอบปากเปล่า อาจารย์ส่วนใหญ่นิยมใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย อันดับที่รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ การตรวจผลงาน การสังเกต และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ สิ่งที่แปลกสำหรับหมวดวิชานี้ก็คือ อาจารย์ไม่ใช้การสอบปากเปล่าและการสอบภาคปฏิบัติเลย อาจารย์ส่วนใหญ่นิยมใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสอบข้อเขียนแบบปรนัย การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และการตรวจผลงาน มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่วัดผลโดยใช้วิธีการสังเกต

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษใช้มากที่สุด อันดับที่ 1 คือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย อันดับที่ 2 ได้แก่การสอบข้อเขียนแบบปรนัย อันดับที่ 3 ได้แก่การตรวจผลงาน อันดับที่ 4 ได้แก่การสังเกตและการสอบปากเปล่า มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่ใช้การสอบภาคปฏิบัติ

7. หมวดวิชาศิลปศึกษา เป็นที่น่าสังเกตว่าอาจารย์ในหมวดวิชานี้นิยมใช้วิธีวัดผลหลาย ๆ อย่างควบคู่กัน กล่าวคืออาจารย์ทุกคนในหมวดวิชานิยมใช้วิธีวัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย การสอบข้อเขียนแบบปรนัย และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

8. หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ อาจารย์ในหมวดวิชานี้ส่วนใหญ่วัดผลโดยการตรวจผลงานวิธีอื่น ๆ ที่ใช้ในอันดับรองลงมาได้แก่ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสอบภาคปฏิบัติ และการสังเกต

ตารางที่ 30. วิธีออกข้อสอบของอาจารย์ทุกหมวดวิชา

อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา	วิธีออกข้อสอบ		
	อาจารย์ผู้สอน ออกข้อสอบเอง	มีคณะกรรมการของ โรงเรียนออก ข้อสอบ	มีคณะกรรมการของ กลุ่มโรงเรียนออก ข้อสอบ
1. ภาษาไทย	27	-	-
2. สังคมศึกษา	28	2	-
3. พละนามัย	22	1	-
4. วิทยาศาสตร์	26	2	-
5. คณิตศาสตร์	30	-	-
6. ภาษาอังกฤษ	30	-	-
7. ศิลปศึกษา	15	-	-
8. ศิลปปฏิบัติ	20	-	-
รวม	198	5	-

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนต่าง ๆ ใช้ข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองมากที่สุด มีอาจารย์หมวดวิชาสังคมศึกษา พละนามัยและวิทยาศาสตร์ในบางโรงเรียนที่ใช้ข้อสอบของคณะกรรมการโรงเรียน

เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีโรงเรียนใดเลยที่ใช้ข้อสอบของกลุ่มโรงเรียน

ตารางที่ 31 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	2.74	0.70
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยภาษาไทย	2.33	0.67
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.56	0.83
4. การที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	2.33	0.81
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคว่า	2.59	0.56
6. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตรกำหนด	2.52	0.69
7. ตามที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา	2.70	0.66
8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้	3.26	0.58
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาไทย	2.63	0.62
10. วิธีจัดระดับคะแนน	1.85	0.70
11. การตรวจสอบและการวัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.85	0.84

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทยประสบปัญหาต่างๆซึ่งอยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก 7 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่การขาดหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดี (ข้อ 8) ระดับรองลงไปตามลำดับได้แก่การที่อาจารย์มีปัญหาในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน (ข้อ 1) ปัญหาในการสอน "การใช้ภาษา" (ข้อ 7) ปัญหาในการประเมินผลนักเรียนให้ครบทั้ง 4 ทักษะ (ข้อ 9) การกำหนดเวลาในหลักสูตรน้อยเกินไปจนนักเรียนไม่มีเวลาพอสำหรับคนคว่า (ข้อ 5) และปัญหาในการสอนให้ได้อาจารย์

ครบตามที่หลักสูตรกำหนด (ข้อ 3) และปัญหาที่ระดับสุดท้ายก็คือปัญหาในการสอนวิชาหลักภาษาไทยให้สัมพันธ์กับชีววรรณคดี (ข้อ 6)

ตารางที่ 32 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.93	0.57
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2.13	0.62
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.67	0.47
4. ความซับซ้อนของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	2.40	0.49
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.10	0.87
6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม	3.00	0.63
7. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.60	0.71
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.07	0.44
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.70	0.59

จากตารางที่ 32 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีความคิดเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหามากในการสอนวิชาสังคมศึกษามีทั้งหมด 5 ปัญหา ปัญหาที่ระดับสูงสุดก็คือการที่หลักสูตรกำหนดเวลาน้อยเกินไปจนไม่เพียงพอที่จะให้นักเรียนค้นคว้า (ข้อ 5) ระดับรองลงไปตามลำดับได้แก่ ปัญหาในการสอนนักเรียนให้เข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม (ข้อ 6) อาจารย์ขาดความรู้ความเข้าใจในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน (ข้อ 1) เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอนไม่สมดุลกัน (ข้อ 3) นอกจากนั้นการหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษายังเป็นไปได้น้อย (ข้อ 7)

ตารางที่ 33 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยพละนามัย

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพละนามัย	2.39	0.57
2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยพละนามัย	1.96	0.75
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.22	0.78
4. การเปิดวิชาบังคับ เลือกลงและวิชาเลือกในมหาวิทยาลัยพละนามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	3.00	0.93
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	2.83	0.70
6. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	3.04	0.69
7. วิธีจัดระดับคะแนน	2.13	0.61
8. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้ สร็จตามกำหนด	2.09	0.41

จากตารางที่ 33 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยพละนามัยมีความคิดเห็นว่าการสอนวิชาพละนามัยมีปัญหา 3 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่การขาดวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬา (ข้อ 6) ปัญหาระดับต่อมาได้แก่ปัญหาในการเปิดวิชาบังคับ เลือกลงและวิชาเลือก (ข้อ 4) และปัญหาระดับสุดท้ายก็คือปัญหาในการจัดเวลาให้นักเรียนคนควา (ข้อ 5)



ตารางที่ 34 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิทยาศาสตร์	2.82	0.60
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์	2.43	0.68
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.93	0.70
4. ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา	2.54	0.68
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.93	0.65
6. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	3.00	0.71
7. การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.79	0.56
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.07	0.46
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.96	0.42

จากตารางที่ 34 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์เห็นว่า การสอนวิทยาศาสตร์ ประสบสิ่งที่เป็นปัญหามากหลายข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือประกอบการสอน (ข้อ 6) ปัญหาระดับรองลงมาตามลำดับได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับเวลาที่สอน (ข้อ 3) การจัดเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า (ข้อ 5) การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน (ข้อ 1) และความต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา





## ตารางที่ 35 ปัญหาการใช้หลักสูตร ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	2.80	0.70
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์	2.27	0.68
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.67	0.94
4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	3.03	0.80
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	3.07	0.85
6. ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	3.37	0.71
7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.50	0.85
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.13	0.72
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.13	0.68

จากตารางที่ 35 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์มีความคิดเห็นว่าการสอนวิชาวิทยาศาสตร์มีปัญหามากถึง 5 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดก็คือการมีเวลาไม่เพียงพอที่จะตรวจงานของนักเรียน (ข้อ 6) ระดับรองลงมาตามลำดับได้แก่การที่นักเรียนมีเวลาไม่เพียงพอในการทำแบบฝึกหัด (ข้อ 5) ปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานทางวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน (ข้อ 4) ปัญหาในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน (ข้อ 1) ความไม่สอดคล้องระหว่างเนื้อหาวิชาในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน (ข้อ 3) และปัญหานับแต่สุดท้ายคือปัญหาคานการได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน (ข้อ 7)

ตารางที่ 36 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	2.93	0.57
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ	2.93	0.48
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.43	0.62
4. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	3.33	0.70
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.20	0.65
6. วิธีจัดระดับคะแนน	2.17	0.69
7. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.00	0.63
8. การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนราย วิชาอื่นต่อไป	2.77	0.67
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ	3.07	0.73

จากตารางที่ 36 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหา  
มากในการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 6 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ การจัด  
เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิิตประจำวันได้ (ข้อ 4) ปัญหาระดับรอง  
ลงมาตามลำดับได้แก่ปัญหาในการจัดเวลาให้นักเรียนค้นคว้า (ข้อ 5) ปัญหาในการประเมินผล  
(ข้อ 9) ปัญหาในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน (ข้อ 1) ปัญหาเกี่ยวกับความรู้  
ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ (ข้อ 2) และปัญหาระดับสุดท้ายคือปัญหาใน  
การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนวิชาอื่น (ข้อ 8)

ตารางที่ 37 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาศิลปศึกษา	2.13	0.72
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา	2.00	0.82
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.07	0.68
4. ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลป์ในท้องถิ่น	2.13	0.34
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.47	0.62
6. การเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน	2.27	0.77
7. การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	2.47	0.50
8. วิธีจัดระดับคะแนน	1.87	0.50
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.67	0.60

จากตารางที่ 37 ไม่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของปัญหาข้อใดเลยที่อยู่ในระดับตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป แสดงว่าในการนำหลักสูตรมหาวิทยาลัยศิลปศึกษาไปปฏิบัติในโรงเรียนประสบปัญหาเพียงเล็กน้อยไม่ถึงระดับที่เป็นปัญหามาก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 38 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.
1. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน	2.20	0.81
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัย	2.30	0.64
3. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ	2.30	0.78
4. การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	2.65	0.65
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.80	0.68
6. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	2.60	0.80
7. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	2.45	0.59
8. วิธีจรรยาบรรณกับคะแนนมีปัญหาเพียงใด	1.90	0.54
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจรรยาบรรณให้เสร็จตามกำหนด	1.65	0.57

จากตารางที่ 38 อาจารย์ในมหาวิทยาลัยศิลปากรมีความคิดเห็นว่าการสอนวิชาชีพปฏิบัติประสบปัญหาที่อยู่ในระดับเป็นปัญหามาก 3 ข้อ ปัญหาระดับสูงสุดของมหาวิทยาลัยนี้ได้แก่ การมีเวลาให้นักเรียนฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป (ข้อ 5) ปัญหาระดับรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ปัญหาในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ให้สนองความต้องการของท้องถิ่น (ข้อ 4) และปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา (ข้อ 6)

ตารางที่ 39 วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้ และวิธีสอนที่  
อาจารย์ในหมวดวิชาใช้

หมวดวิชา	วิธีสอน		การบรรยาย	การแบ่งกลุ่มคนควา	การปฏิบัติในห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การฝึกปฏิบัติ	การอภิปราย	การแสดงบทบาทสมมติ	การแก้ปัญหา	การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	การให้ของจำ	การศึกษานอกสถานที่	การสาธิต	การค้นแบบโครงการ
	วิธีสอน	วิธีสอน													
หัวหน้าหมวดวิชา	12	11	-	8	5	11	4	5	-	7	4	1	-		
ภาษาไทย															
อาจารย์	27	25	-	21	13	16	7	8	3	19	6	11	-		
สังคมศึกษา															
หัวหน้าหมวดวิชา	12	10	-	9	6	13	3	9	1	5	11	2	3		
อาจารย์	30	29	-	11	6	24	1	13	3	10	12	5	1		
พละนามย															
หัวหน้าหมวดวิชา	5	8	1	9	11	6	1	4	-	2	4	7	1		
อาจารย์	18	8	-	23	23	4	6	3	-	3	4	19	-		
วิทยาศาสตร์															
หัวหน้าหมวดวิชา	15	8	13	3	5	8	-	5	4	5	6	15	1		
อาจารย์	28	18	22	13	12	12	2	12	1	16	4	13	1		
คณิตศาสตร์															
หัวหน้าหมวดวิชา	11	4	-	9	4	2	3	11	1	8	-	3	1		
อาจารย์	30	2	-	29	13	-	3	19	3	14	-	16	-		
ภาษาอังกฤษ															
หัวหน้าหมวดวิชา	10	5	2	11	5	3	5	6	1	9	1	3	3		
อาจารย์	30	7	-	28	14	7	8	6	2	19	-	9	2		
ศิลปศึกษา															
หัวหน้าหมวดวิชา	4	3	1	6	8	1	-	2	-	1	3	5	2		
อาจารย์	11	7	4	15	15	3	1	7	-	3	9	8	1		
ศิลปปฏิบัติ															
หัวหน้าหมวดวิชา	8	3	1	4	7	2	-	4	-	1	3	4	2		
อาจารย์	16	11	2	8	18	8	1	10	-	1	3	9	1		



จากตารางที่ 39 แสดงให้เห็นว่าวิธีสอนต่าง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชาแต่ละหมวดแนะนำ  
ให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มาก และวิธีสอนที่อาจารย์แต่ละหมวดวิชาใช้มาก มีดังต่อไปนี้คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทย วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะนำให้อาจารย์ใช้  
มากคือ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปรายและการฝึกทักษะ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์  
ในหมวดวิชาใช้มากได้แก่ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควา การฝึกทักษะ และการให้ห้องจำ  
จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มากและวิธีสอนที่อาจารย์ใช้ตรงกันมาก  
คือการบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควา และการฝึกทักษะ

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์สอนโดยการอภิปรายมาก  
แต่อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย และให้นักเรียนห้องจำมากทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้แนะนำให้ใช้วิธี  
ให้นักเรียนห้องจำมากเลย

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาแนะนำให้อาจารย์  
ในหมวดวิชาใช้มากคือ การบรรยาย การอภิปราย การศึกษานอกสถานที่ และการแบ่งกลุ่มคนควา  
ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มาก คือ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปราย  
และการแก้ปัญหา จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีสอน  
ที่อาจารย์ใช้ตรงกันมาก คือ การบรรยาย การอภิปราย และการแบ่งกลุ่มคนควา

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้วิธีสอนแบบการศึกษานอก  
สถานที่มาก แต่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นหัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้แนะนำให้  
อาจารย์สอนโดยวิธีแก้ปัญหามาก แต่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้วิธีนี้มาก

3. หมวดวิชาพลานามัย วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะนำให้อาจารย์ใน  
หมวดวิชาใช้มากคือ การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ การแบ่งกลุ่มคนควา และการสาธิต ส่วนวิธีสอน  
ที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากคือ การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ การสาธิต และการบรรยาย จึง  
สรุปได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีสอนที่อาจารย์ใช้ตรงกันมาก  
คือ การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ และการสาธิต

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์สอนโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่ม  
คนความาก แต่อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ยังสอนโดยใช้วิธีการบรรยายมาก ทั้ง ๆ  
ที่หัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้แนะนำให้ใช้วิธีนี้มาก



4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์แนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การสาธิตและการปฏิบัติการในห้องทดลอง ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การปฏิบัติการในห้องทดลอง และการแบ่งกลุ่มคนกว่า จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มากที่สุดคือ การบรรยายและการปฏิบัติการในห้องทดลอง

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้วิธีสาธิตมากแต่อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ยังใช้วิธีแบ่งกลุ่มคนกว่ามาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชามิได้แนะนำให้ใช้วิธีนี้มาก

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์แนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การฝึกทักษะและการแก้ปัญหา จึงสรุปได้ว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนตรงกับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้มากที่สุด

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การฝึกทักษะ การบรรยาย และการให้ทองจำ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การฝึกทักษะ และการให้ทองจำ จึงสรุปได้ว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนตรงกับวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้มากที่สุด

7. หมวดวิชาศิลปศึกษา วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาแนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ และการสาธิต ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดได้แก่ การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ และการบรรยาย จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มากที่สุด และวิธีสอนที่อาจารย์ใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ

8. หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติแนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การฝึกปฏิบัติ การฝึกทักษะ การแก้ปัญหา และการสาธิต ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนกว่า การแก้ปัญหา และการสาธิต จึงสรุปได้ว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ในหมวดวิชาใช้วิธีสอนตรงกับวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้มากที่สุด

ตารางที่ 40 วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้ และวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้

หมวดวิชา	วิธีวัดผล	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การทราวจนลงงาน	การสอบข้อเขียนแบบทฤษฎี	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัยและอัตนัย
หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย	อาจารย์	4	9	5	9	3	4	12
	อาจารย์	17	16	14	26	17	17	27
หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา	อาจารย์	13	6	5	14	3	4	15
	อาจารย์	18	7	6	26	16	16	30
หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย	อาจารย์	7	1	11	9	3	4	12
	อาจารย์	14	3	23	16	8	7	18
หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์	อาจารย์	10	4	10	14	4	5	15
	อาจารย์	24	9	13	26	14	15	28
หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์	อาจารย์	12	10	4	15	6	6	13
	อาจารย์	17	-	-	28	28	28	28
หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ	อาจารย์	11	13	3	13	5	5	14
	อาจารย์	13	13	6	21	18	24	30
หัวหน้าหมวดวิชาศิลปะศึกษา	อาจารย์	3	-	9	9	8	9	6
	อาจารย์	6	1	15	15	15	15	15
หัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	อาจารย์	5	3	6	7	5	6	7
	อาจารย์	11	4	15	19	9	10	15

จากตารางที่ 40 แสดงให้เห็นว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแต่ละหมวดวิชาแนะนำ  
ให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาใช้มาก มีดังต่อไปนี้คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทย วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะนำให้อาจารย์  
ในหมวดวิชาใช้มากคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน และการสอบ  
ปากเปล่า ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุด ได้แก่ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย  
และปรนัย อันดับที่ 2 มีถึง 4 วิธีคือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย การ  
สังเกต และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย จึงสรุปได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้  
อาจารย์ใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ตรงกันมากที่สุด คือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย  
และการตรวจผลงาน

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์สอบปากเปล่มาก แต่  
อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ยังใช้วิธีสอบข้อเขียนแบบอัตนัย การสังเกต และ  
การสอบข้อเขียนแบบปรนัยมาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้แนะนำให้ใช้มาก

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาแนะนำให้อาจารย์  
ในหมวดวิชาใช้มากคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน และการสังเกต  
ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดได้แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจ  
ผลงาน และการสังเกต จึงสรุปได้ว่าส่วนใหญ่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้วิธีวัดผลตรงกับวิธีที่  
หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้มาก

3. หมวดวิชาพลานามัย วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะนำให้ครูในหมวด  
วิชาใช้มากคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสอบภาคปฏิบัติ และการตรวจผลงาน  
ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดได้แก่การสอบภาคปฏิบัติ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย  
และปรนัย และการตรวจผลงาน จึงสรุปได้ว่าส่วนใหญ่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้วิธีวัดผลตรง  
กับวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้มาก

4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์แนะนำให้  
อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุด ได้แก่ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน  
การสังเกต และการสอบภาคปฏิบัติ ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดได้แก่การสอบ

ขอเขียนแบบปรนัย จึงสรุปได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ ตรงกันมาก คือ การสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน และการสังเกต

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์วัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติมาก แต่อาจารย์กลับใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ในหมวดวิชายังใช้วิธีการสอบขอเขียนแบบปรนัยมาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชามิได้แนะนำให้ใช้มาก

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์แนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มาก คือ การตรวจผลงาน การสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย และการสังเกต ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดมีถึง 4 วิธี คือ การสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสอบขอเขียนแบบอัตนัย การสอบขอเขียนแบบปรนัย และการตรวจผลงาน จึงสรุปได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ตรงกันมาก คือ การตรวจผลงาน และการสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ใช้วิธีวัดผลแบบการสังเกตมาก แต่อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ยังใช้วิธีสอบขอเขียนแบบอัตนัยและวิธีสอบขอเขียนแบบปรนัยมาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชามิได้แนะนำให้ใช้วิธีทั้ง 2 นี้มาก

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก ได้แก่ การสอบขอเขียนแบบอัตนัย และปรนัย การสอบปากเปล่า และการตรวจผลงาน ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มาก ได้แก่ การสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสอบขอเขียนแบบปรนัย และการสอบขอเขียนแบบอัตนัย จึงสรุปได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ตรงกันมาก มีเพียงวิธีเดียว คือ การสอบขอเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้วิธีการสอบปากเปล่า และการตรวจผลงานมาก แต่อาจารย์ใช้วิธีทั้ง 2 นี้น้อย นอกจากนั้น อาจารย์ยังใช้การสอบขอเขียนแบบปรนัย และการสอบขอเขียนแบบอัตนัยมาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าหมวดวิชามิได้แนะนำให้ใช้วิธีทั้ง 2 นี้มาก



7. หมวดวิชาศิลปศึกษา วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาแนะนำให้อาจารย์  
 ในหมวดวิชาใช้มากที่สุด มี 3 วิธี คือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียน  
 แบบปรนัย ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดมีถึง 5 วิธีคือ การสอบภาคปฏิบัติ  
 การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย การสอบข้อเขียนแบบปรนัย  
 และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย จึงสรุปได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชา  
 แนะนำให้อาจารย์ใช้มาก และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ตรงกันมากที่สุดคือการสอบภาคปฏิบัติ การตรวจ  
 ผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย

เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าหมวดวิชาแนะนำอาจารย์ให้ใช้การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย  
 และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยน้อย แต่อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีทั้ง 2 นี้มาก

8. หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติแนะนำให้อาจารย์  
 ในหมวดวิชาใช้มากที่สุด ได้แก่ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน การสอบ  
 ภาคปฏิบัติ และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย ส่วนวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดได้แก่  
 การตรวจผลงาน การสอบภาคปฏิบัติ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย และการสังเกต  
 จึงสรุปได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้มากที่สุด และวิธีวัดผลที่อาจารย์ใช้ตรง  
 กันมากที่สุดคือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย และการสอบภาคปฏิบัติ

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ใช้วิธีสอบข้อเขียนแบบปรนัย  
 มาก แต่อาจารย์ใช้วิธีนี้น้อย นอกจากนั้นอาจารย์ยังวัดผลโดยการสังเกตมาก ทั้ง ๆ ที่หัวหน้า  
 หมวดวิชาไม่ได้นำให้ใช้วิธีนี้มาก

ตารางที่ 41 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ปฏิบัติไม่ได้
1. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนว	2.77	0.42	-
2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยเพื่อช่วยในการแนะแนว	2.69	0.61	-
3. การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.38	0.63	-
4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	3.08	0.83	-
5. การจัดเวลาเพื่อให้บริการแนะแนวสำหรับนักเรียน	2.80	0.75	3
6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน	2.60	0.80	3
7. ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	2.85	0.53	-
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	2.69	0.72	-

จากตารางที่ 41 เจ้าหน้าที่แนะแนวประสบสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับที่เป็นปัญหามากถึง 7 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่การขาดเจ้าหน้าที่แนะแนว (ข้อ 4) ปัญหาอื่น ๆ รองลงมาตามลำดับได้แก่ การขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง (ข้อ 7) การจัดเวลาเพื่อการแนะแนว (ข้อ 5) การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียน (ข้อ 1) การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย (ข้อ 2) ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา (ข้อ 8) และปัญหาระดับสุดท้ายได้แก่ การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน (ข้อ 6)



ตารางที่ 42 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	2.33	0.70	-
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.33	0.60	-
3. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	2.80	0.65	-
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.27	0.68	-
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.20	0.65	-
6. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	2.20	0.65	-
7. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต่องานใช้ในงานทะเบียน	2.80	0.75	-
8. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.93	0.65	-

จากตารางที่ 42 เจ้าหน้าที่ทะเบียนเห็นว่า โรงเรียนต่าง ๆ มีปัญหาคำนงานทะเบียนที่อยู่ในระดับที่เป็นปัญหามาก 3 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดก็คือ การขาดแคลนครุภัณฑ์สำหรับใช้ในงานทะเบียน (ข้อ 8) ระดับรองลงมาได้แก่การขาดแคลนวัสดุที่จำเป็นต่องานใช้ในงานทะเบียน (ข้อ 7) และการขาดเจ้าหน้าที่ทะเบียน (ข้อ 3)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ ได้ ปฏิบัติ
1. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.20	0.54	-
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล	2.40	0.49	-
3. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.40	0.49	-
4. ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	2.53	0.62	-
5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.60	0.71	-
6. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.40	0.73	-
7. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.33	0.47	-
8. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	2.17	0.37	3

จากตารางที่ 43 เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาเห็นว่าโรงเรียนต่าง ๆ ประเด็นที่เป็นปัญหามากในคานงานวัดผลการศึกษาเพียง 2 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด ได้แก่ การกำหนดระยะเวลาให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน (ข้อ 5) ส่วนปัญหาระดับรองลงมาได้แก่ ความไม่ชัดเจนของระเบียบการประเมินผล (ข้อ 4)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 44 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.46	0.63	-
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	3.00	0.55	-
3. ความเพียงพอของเครื่องมือ เครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	2.77	0.58	-
4. จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	2.85	0.77	-
5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	3.23	0.58	-
6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	2.46	0.75	-
7. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	2.57	0.50	6
8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	2.15	0.66	-
9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้ามหาวิทยาลัย	2.30	0.61	-

จากตารางที่ 44 เจ้าหน้าที่ห้องสมุดมีความคิดเห็นว่างานห้องสมุดในโรงเรียนต่าง ๆ มีปัญหามากทั้งในด้านการขาดแคลนบุคลากร เครื่องมือ เครื่องใช้ และอาคารสถานที่ เจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบสิ่งที่เป็นปัญหามาก 5 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความไม่เหมาะสมของขนาดของห้องสมุด (ข้อ 5) ปัญหาระดับรองลงไปคือการขาดเจ้าหน้าที่ห้องสมุด (ข้อ 2) การขาดแคลนหนังสืออ่านประกอบการตามหลักสูตรใหม่ (ข้อ 4) การขาดแคลนเครื่องมือ เครื่องใช้ (ข้อ 3) และปัญหาในการจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ (ข้อ 7)

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีโรงเรียนต่าง ๆ จำนวน 6 โรงเรียน ใน 15 โรงเรียน ที่มีได้จัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่เลย

## สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องปัญหาการใช้หลักสูตรฉบับใหม่ในเขตการศึกษา 7 ปรากฏว่า ปัญหาต่าง ๆ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากความไม่พร้อมของโรงเรียนในการใช้หลักสูตร กล่าวคือ โรงเรียนต่าง ๆ ขาดแคลนสถานที่ วัสดุ ครุภัณฑ์ และอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเรียน การสอน ขาดเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร ขาดครู และขาดการเตรียมบุคลากรทุกฝ่าย ในโรงเรียนให้พร้อมที่จะสอนหรือปฏิบัติหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตร ของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน สรุปได้ดังนี้คือ

### 1. ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน

ผู้บริหารโรงเรียนประสบปัญหาที่อยู่ในระดับเป็นปัญหามาก 2 ข้อ ที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด คือ การขาดเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร ปัญหาระดับรองลงมาคือ การไม่สามารถจัดหลักสูตรหมวดวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

### 2. ปัญหาการใช้หลักสูตรของทุกหมวดวิชา

หมวดวิชาต่างๆประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรหลายประการ ซึ่งแยกได้ 4 ประเภท ดังต่อไปนี้คือ

ก. ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรฉบับใหม่ มีหมวดวิชาภาษาอังกฤษเพียงหมวดวิชาเดียวที่ประสบปัญหาข้อนี้

ข. เนื้อหาวิชา หมวดวิชาที่มีปัญหาค้นหาการจัดเนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับเวลาที่ให้ สอน คือ หมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ การจัดเนื้อหาวิชาแบบนี้ทำให้เกิดปัญหาเดียวกัน

ค. การนำหลักสูตรไปใช้ มีปัญหาดังนี้คือ

1. อาจารย์ขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ในการสอน หมวดวิชาที่ประสบปัญหานี้ได้แก่ หมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ

2. อาจารย์ทุกหมวดวิชาขาดแคลนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอน

3. อาจารย์ส่วนใหญ่มีเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรแทบทุกชนิดไม่

เพียงพอ

4. อาจารย์ส่วนใหญ่ แม้กระทั่งอาจารย์ในมหาวิทยาลัยภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ ต่างก็ใช้ห้องเรียนเป็นสถานที่สอนมากที่สุด มีเพียงมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และพละนามัยเท่านั้นที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ และโรงพลศึกษาเป็นสถานที่สอนมาก

5. ทุกมหาวิทยาลัยมีปัญหาด้านการขาดอาจารย์

6. ทุกมหาวิทยาลัย(ยกเว้นมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา) มีปัญหาด้านเวลาสำหรับให้นักเรียนค้นคว้าหรือฝึกปฏิบัติ

7. อาจารย์ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ 5 มหาวิทยาลัย(ยกเว้นมหาวิทยาลัยพละนามัย ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ) นิยมใช้วิธีสอนแบบบรรยายมาก

8. มหาวิทยาลัยแทบทุกมหาวิทยาลัย (ยกเว้นมหาวิทยาลัยภาษาไทยและคณิตศาสตร์) ขาดงบประมาณในการดำเนินงานในมหาวิทยาลัย

9. มี 4 มหาวิทยาลัยคือ มหาวิทยาลัยสังคมศึกษา พละนามัย ภาษาอังกฤษ และศิลปศึกษา ที่มีปัญหาด้านการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนในการอบรมสัมมนาอาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

10. มี 3 มหาวิทยาลัยคือ มหาวิทยาลัยสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และศิลปศึกษา ที่มีปัญหาในด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมค่านิยมวิชาการ

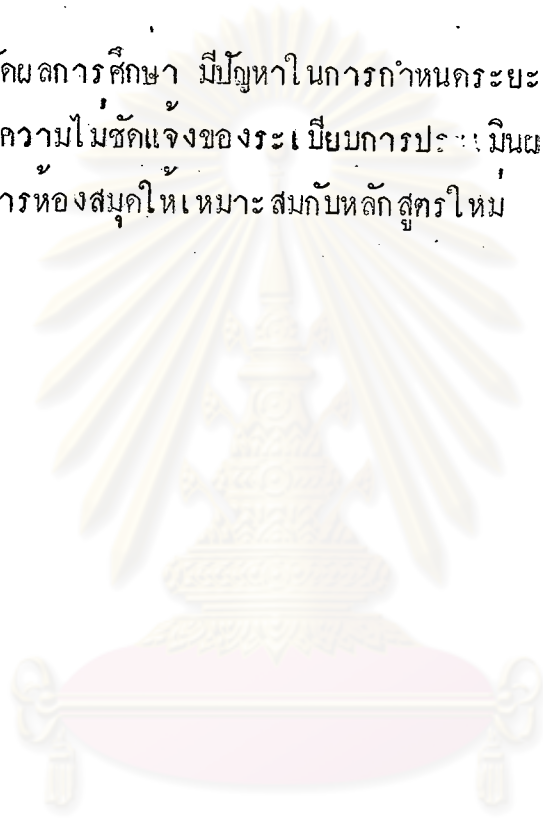
11. มีมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา เพียงมหาวิทยาลัยเดียวที่มีปัญหาด้านการนิเทศอาจารย์ในหมวด

ง. การประเมินผล อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีวัดผลแบบการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย โดยให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ และเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

3. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย

เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายในโรงเรียน (ยกเว้นเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา) ประสบปัญหาในการขาดบุคลากร ขาดสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็น นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่แต่ละฝ่ายยังประสบปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วอีกหลายปัญหา ปัญหาเหล่านี้ได้แก่

1. การขาดความร่วมมือจากผู้ปกครองและบุคลากรในโรงเรียนอันจะมีประโยชน์ต่อการแนะแนว
2. เจ้าหน้าที่แนะแนวขาดความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการแนะแนว
3. เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา มีปัญหาในการกำหนดระยะเวลาให้อาจารย์ส่งผลการเรียนของนักเรียน และความไม่ชัดเจนของระเบียบการประเมินผล
4. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย